

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3514/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председник већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордан Стаменић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова - Полицијска управа у Смедереву, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Пожаревцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1039/19 од 12.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.12.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1039/19 од 12.04.2019. године - дела којим је одлучено о накнади трошкова за долазак на рад и одлазак са рада и трошковима поступка.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1039/19 од 12.04.2019. године у делу става првог - у погледу одлуке о трошковима за долазак на рад и одлазак са рада и ставу другом изреке, и пресуда Основног суда у Смедереву П1 201/17 од 21.11.2017. године, која је исправљена решењем тог суда П1 201/17 од 24.01.2019. године, у другом и трећем ставу изреке, и у том делу предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 201/17 од 21.11.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена Република Србија - Министарство унутрашњих послова - Полицијска управа у Смедереву да тужиоцу АА из ... исплати по основу рада за време државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, као и да за тужиоца на износе наведене у овом ставу изреке уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених - Филијала Смедерево, и доприносе по основу здравственог осигурања надлежном фонду здравственог осигурања - Филијала Смедерево, у износу који обрачунају надлежне службе тужене у време

обрачуна, све у року од осам дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име трошкова поступка исплати тужиоцу износ од 163.288,00 динара у року од осам дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1039/19 од 12.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву П1 201/17 од 21.11.2017. године, исправљена решењем истог суда П1 201/17 од 24.01.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену - дела којим је одлучено о накнади трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се дозволи одлучивање о његовој ревизији ради уједначавања судске праксе.

По налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају су испуњени услови за одлучивање о тужиочевој ревизији прописани чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП) јер правноснажне пресуде донете у истоветним чињенично-правним споровима (приложене уз ревизију) указују на неуједначену судску праксу, како између апелационих судова тако и између апелационих судова и Врховног касационог суда.

Из тих разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

Поднетом тужбом тужилац је тражио накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у спорном периоду.

Нижестепени судови су такав тужбени захтев одбили са образложењем да тужилац није доказао да се туженој обраћао са захтевом за накнаду тих трошкова, као и да је исте имао, тако да је његово потраживање неосновано јер му није признато појединачним актом тужене. Овакву одлуку судови су засновали на члану 169. Закона о полицији („Службени гласник Републике Србије“, број 101/05 ...), члану 37. став 1. и 2. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник Републике Србије“, број 62/06), члану 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, број 98/07-пречишћени текст), члана 140. став 1. и 4, члана 142. и

члана 143. Закона о државним службеницима („Службени гласник Републике Србије“, број 79/05 ...).

По схватању нижестепених судова, право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада остварује се на основу писменог захтева који запослени подноси функционеру који руководи државним органом и коришћењем правних лекова у управном поступку - жалбе у случају одбијања захтева или пропуста руководиоца органа да у одређеном року одлучи о поднетом захтеву, односно тужбе у управном спору. Судска заштита у парничном поступку остварује се само у складу са чланом 172. Закона о облигационим односима, по основу одговорности тужене за штету коју је проузроковао њен орган тако што је исплату накнаде предметних трошкова, утврђене коначним и правноснажним појединачним актом, нередовно вршио или неосновано обуставио.

По налажењу Врховног касационог суда, основано се ревизијом указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право.

Одредбом члана 169. Закона о полицији прописано је да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству примењују прописи о радним односима у државним органима, ако тим законом и прописима донетим на основу тог закона није друкчије одређено. Према члану 37. став 1. и 2. Закона о платама државних службеника и намештеника, државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, а услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују се уредбом Владе. Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника прописано је да се државном службенику и намештенику накнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада (члан 2. став 1. тачка 1) у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају (члан 3).

Из наведених одредби произилази да полицијски службеници имају право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, и да остваривање тог права у судском поступку није условљено претходним обраћањем послодавцу и достављањем доказа о плаћеној превозној карти.

Имајући изложено у виду, по налажењу Врховног касационог суда, приликом одлучивања о захтеву тужиоца за накнаду ових трошкова нижестепени судови су погрешно применили материјално право. Услед погрешне примене материјалног права судови нису утврдили чињенице о висини трошкова које тужилац потражује у спорном периоду по овом основу, због чега су пресуде у погледу тог тужбеног захтева морале бити укинуте и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновљеном суђењу првостепени суд ће, водећи рачуна о изложеном, правилном применим материјалног права о том тужиочевом захтеву донети закониту одлуку.

Укинута је и одлука о трошковима поступка јер зависи од коначног исхода спора.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић